

Op eigen kracht... (2012)

Sieth Delhaas

IWFT-website juni 2012

"Wies, de weg naar Den Bosch is jou goed bekend. De trein rijdt langs de Veemarkthallen. In de jaren dat daar de Acht Mei Beweging haar hoogtepunten beleefde, heb jij daar op het geïmproviseerde podium gestaan."

Zo begint Toos Verdonk - in die jaren tachtig voorzitter van het parochiebestuur van de San Salvatorkerk - haar speech. Verdonk herinnert Wies Stael-Merkx aan één van haar optredens. De keer dat ze het Ezechiël-visioen voorlas. Over dorre doodsbeenderen die bekleed werden met spieren en weer levende mensen werden.



Met die woorden is de toon gezet en de link gelegd met hoe de leden van de gloednieuwe San Salvatorbeweging zichzelf zien.

Herinneringen en visies die zijn vastgelegd in het boek dat de oud-voorzitter in de viering op 1e Pinksterdag 2012 krijgt aangeboden.

Het boek vertelt de historie van de parochie die ca. 1400 jaar geleden in het Brabantse Orthen begon. Een geschiedenis die zich ontwikkelde tot de Bossche San Salvatorkerk. In die kerk werd eeuwen later, vanaf Vaticanum II, door voorgangers en parochianen besloten en getracht de hoop die uit dat concilie werd geboren, levend te houden.

Aan die hoop maakte een bisschoppelijke benoeming in november 2011 een eind. Sindsdien hebben de vijfhonderd parochianen en sympathisanten zich verenigd in wat nu de San Salvatorgemeenschap heet. Ze hielden uittocht. Ze kregen onderdak op nog geen steenworp afstand van hun geliefde kerk.

Nog maar net op eigen benen begonnen al die mensen, die zich nu geen parochianen meer noemen, te schrijven, te tekenen, te dichten, te dromen, verhalen te vertellen over waarom ze hun gemeenschap willen houden zoals zich deze de laatste halve eeuw heeft gevormd. Vast te leggen dat ze op die manier willen doorgaan. Op eigen kracht nu. Met alle verantwoordelijkheden van dien.

Alles bij elkaar genomen zou je het boek een soort belijdenis kunnen noemen. Want, dat leer je uit het boek *Totdat ik vliegen kon op eigen kracht*: iedereen die meedoet, heeft haar/zijn eigen taak, nemen allen hun verantwoordelijkheid. Dat groeide vanzelf.

De nieuwe gemeenschap heeft, maak ik op uit het boek, het geheim van haar eigen kracht ontdekt. De titel verwijst niet alleen naar het lied van dichter/priester Huub Oosterhuis, maar naar de traditie waarin men wil staan. Hetzelfde geldt voor de verwijzing naar Ezechiël en de levende mensen. Een traditie die niet vastlegt, maar waaruit te leren valt. Voor verandering vatbaar. Die kracht genereert. Een Pinkstertraditie.

Het m/v-verhaal werd in de oude parochie al geregeld. Salvatrix, de vrouwengroep, begin jaren tachtig van de voorbije eeuw gevormd, draagt die zorg. De 89-jarige Jet Zwanikken, mede-oprichtster, verradt de bron van hun succes: als vrouwen maken we duidelijk wat we willen, we lezen boeken en studeren en blijven alert op wat er gebeurt.

www.sansalvatorgemeenschap.nl

